

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij voeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

401. Het spook op de spoorbaan. — 402. Avonturen met een Hoed. — 403. Een Woelig Leven. — 404. De Geheimzinnige Kruisvaarder. — 405. De avonturen van den Hovenier. — 406. Een bange Vlucht. — 407. De nieuwe Kasteelheer. — 408. De jonge Landlooper. — 409. De twee Kameraden. — 410. De Spion. — 411. De Dochter van den Visscher. — 412. De Dochter van den Bezembinder. — 413. Een Huichelaar. — 414. De erkentelijke Indianenhoofdman. — 415. Onvergetelijke Avonturen. — 416. Een vreemde Nacht. — 417. De hoeve bij de duinen. — 418. Leo op de Kotschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Dragoonier van het Uilenhof. — 421. De strijd tegen de slavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erfdeel. — 424. De verijdelde Diefstal. — 425. Op het eenzame Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonwagen. — 428. Het vuur in den nacht. Een moedige Knaap. — 429. Het Kerstfeest der Schipbreukelingen. — 430. Voor het Recht. — 431. Het spook van Sylt. — 432. De dappere Kasteelknaap. — 433. In Duizend Vreezen. — 434. De Toovenares van Diksmuide. — 435. Acht maanden op een onbewoond eiland. — 436. Ontmaskerd. — 437. Een gestoorde Nacht. — 438. De stem aan de deur. — 439. Het geheimzinnig bedrijf. — 440. De smokkelaars van Blankenberghe. — 441. Een drama aan de grens. — 442. Een Godsoordeel. — 443. De verrader. — 444. Zigeuners op 't dorp. — 445. Een Rakker. — 446. De dochter van den Indianenhoofdman. — 447. De Smokkelbende. — 448. Het verlaten schip. — 449. De Werklooze. — 450. De avonturen in de Hooglanden. — 451. De gestoorde Zesdagenkoers. — 452. Uit een gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 454. De Weezen van de Beukenharst. — 455. Kars, de Herdershond. — 456. Een angstige Tocht. — 457. De verkleede Krijgsman. — 458. De Heldin van Maastricht. — 459. Een spion verrast. — 460. De Wraak van den Eskimo. — 461. De Schoonmeester van Sylt. — 462. Gevangen in het Ijs. — 463. Het Spook van de Steengroeve. — 464. De Grootte Ronde. — 465. Erik, de Cow-Boy. — 466. De Roover uit Eikenloo. — 467. Het Geheim van den Torenkelder. — 468. Lina de Smokkelaarster. — 469. Twee maal gered. — 470. De zoon van Keizer Karel. — 471. De Zwarte Vrouw uit den Polder. — 472. Djees, de Schoole. — 473. De Cow-Boy en zijn Zuster. — 474. De Wilde Ridder en het Kind. — 475. Avonturen in de Grot. — 476. De Luchtvlieger.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraagt ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

Prijs: 60 centiem.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

Een Blijde Wederkomst

EEN BLIJDE WEDERKOMST

I.

— Fred blijft zoo lang weg, zei mevrouw Morton.

Ze zat met haar man en haar dochters Maud en Jane, veertien en zestien jaar, in de gezellige kamer van hun groote woning op een Engelsch dorp in de nabijheid van Londen.

Fred was de twee en twintigjarige zoon... Hij hielp vader bij diens zaken, een groothandel in granen. Nu was hij met het rijtuigje uit; hij had verscheidene hofsteden moeten bezoeken. De wind huilde om de woning en floot door den schoorsteen. Het was een gure Januariavond.

Vroolijk ronkte de kachel; de lamp straalde haar helder licht uit. Het was gezellig in de groote kamer. Maar moeder maakte zich ongerust.

Fred reed altijd zoo roekeloos... En er konden

afgewaaiden takken op den weg liggen. Een ongeluk was gauw gebeurd.

— Kijk niet zoo angstig, zei mijnheer Morton, die van achter zijn dagblad opkeek. Fred moest veel landbouwers bezoeken... en die praten soms lang, eer ze zaken afsluiten.

— Maar het is al negen uur.

— O, hij zal dadelijk wel komen...

Op het dorp was het reeds stil. De menschen hielden er van 's avonds in den Winter vroeg binnen te zijn. Men hoorde alleen den huilen den wind, die tot storm scheen over te slaan... Nu leek het of er schel om het huis werd gefloten, dan weer bulderden als zware stemmen. Soms schenen de ramen achter de luiken te zuchten.

— Als het zoo hard waait, kan ik lekker slapen, zei Maud.

— Maar ge moet nu aan de zeelui denken en voor hen bidden, sprak mevrouw Morton. Zij voelen zich in zulk noodweer niet zoo rustig als jij in uw bed...

— Dat is waar, moeder, erkende Maud. Om vier uur kon ik boven uit het raam zien, dat de vuurtoren al vroeg aangestoken werd...

Het dorp lag dicht bij de Noordzee.

— Verleden jaar is er omstreeks dezen tijd een boot op de rotsen geloopt, herinnerde Jane.

— Ja, maar de dappere reddingsploeg van

Dover heeft de bemanning van het wrak gehaald, zei Maud.

— Nu staan overal langs de kust moedige mannen op hun post om bij ongelukken hulp te bieden, sprak moeder.

In alle huizen zou men wel over den storm spreken.

Even later riep mevrouw Morton:

— Daar is Fred! Gelukkig!

Allen hoorden geknars van wielen in het grint voor de woning. Maud sprong op. Ze hielp gewoonlijk haar broer bij het uitspannen. In de gang sloeg ze een doek over haar hoofd, en door de achterdeur ging ze buiten. De wind stootte haar bijna omver. Dat was een verrassing, want Maud stond anders toch flink op haar beenen.

De lichten van de rijtuiglantaarns boorden door de duisternis.

— Blijf maar in huis! riep Fred boven het stormgeweld. Het is zulk boos weer... ik zal Bles wel alleen uitspannen.

— Tut, tut, ik ben niet van zout, antwoordde Maud even luid, en ze hielp al om riemen los te doen.

— Moeder was ongerust over u, zei ze, toen ze een der lantaarns uit den haak genomen had en haar broer bij lichtte in den stal.

— Och, moeder maakt zich altijd zoo bang.

— Het is laat...

— Kan ik het helpen, dat de landbouwers een uur kletsen, eer ik een partij graan kan koo-
pen!

— Fred is niet goed gemutst, dacht Maud.

Dat gebeurde wel meer. Haar broer had eigen-
lijk een hekel aan dien graanhandel. En nu zou
hij moe en hongerig zijn en dit stemt een mensch
niet vroolijk.

Maud duwde met Fred het rijtuigje in het
wagenhuis. Ze gaf Bles een goede maat voeder
en blies dan de lantaarn uit. Ze was altijd be-
hulpzaam. Fred sloot den stal.

— Zie zoo, een ellendige dag is voorbij, zei
hij. Maar morgen komt er weer zoo een... Net
als Bles loop ik gedurig in het gareel.

— Binnen is het warm... En er staan lekkere
schoteltjes voor u klaar, sprak Maud bemoedi-
gend.

Fred ging zich eerst in de keuken wasschen.
Dan trad hij de kamer binnen en wenschte zijn
ouders en Jane goeden avond. Maar zijn gezicht
verhelderde niet.

— Jongen, ik ben blij dat ik u zie, zei me-
vrouw Morton. 't Is wild weer, he...

— Ja, moeder, maar het lijkt erger hier dan
wanneer men er in is.

— Ik was bang, dat er takken zouden afge-
waaid zijn. En Bles kan daarover struikelen en
vallen. Maar Goddank, ge zijt veilig thuis.

Jenny, de dienstbode, bracht het eten voor
Fred binnen. De familie had reeds om zeven
uur geavondmaald.

— En hoe is het met de zaken gegaan? vroeg
vader.

— Och, als altijd... veel gezaag eer ge een
partij graan aan een fatsoenlijken prijs kunt los
maken en hetzelfde om te verkoopen.

Fred sprak brommend over zijn handel.

Na het maal zette hij zich bij den haard en
rookte een pijp.

Ja, hij had een hekel aan het zaken doen op
zijn dorp en in de omgeving; hij vond de men-
schen zoo kleingeestig en ouderwetsch. Hij had
boeken over Amerika gelezen en gaarne zou hij
ginds, over den Oceaan zijn geluk beproeven...

— Blijf maar hier! zei zijn vader dan. Bij ons
is uw broodje gebakken... en in Amerika weet
ge niet, of ge er brood zult verdienen.

Mijnheer Morton regelde thans het werk voor
den volgenden dag. Hij zelf zat meest op zijn
kantoor bij zijn twee klerken. Maar elke week
reed hij naar de beurs in de naburige stad. Overi-
gens vertrouwde hij op Fred. En nu hoorde de
zoon welke klanten hij morgen zou moeten be-
zoeken...

II.

Plots werd er gebeld.

— Wie kan daar nog zijn? vroeg mevrouw Morton verwonderd.

Er kwam dikwijls bezoek, maar nooit zoo laat. Het was nu bij tien.

Maud snelde naar de voordeur en riep tot Jenny, dat ze in de keuken kon blijven.

De wind doofde bijna de ganglamp.

— Kom vlug binnen, zei Maud tot den man, die blijkbaar nog een boodschap had.

Ze schrok wat toen ze Elston, den constabel, herkende, den politiemann van het dorp.

— Jufvrouw, is mijnheer Fred thuis? vroeg hij.

— Ja, sedert een half uur.

— Dan was hij nog laat op de baan...

— Ja... Wenscht ge hem te spreken?

— Hij moet dadelijk bij den sherif gaan.

De sherif was de kommissaris.

— Maar waarom? vroeg Maud.

— Dat zal hij daar wel hooren...

— Kom even in de kamer...

Elston groette de familie, die hem verwonderd aankeek.

— Mijnheer Fred, de sherif zou u willen spreken, zei de politiemann, op wat vreemden toon.

— Mij? Waarover?

— Hij zal het u zelf zeggen...

— Wat doet ge geheimzinnig! Nu nog uit mijn huis! Ik ben moe, hoor!

— Elston, wat is er dan? vroeg mijnheer Morton. Er moet toch een buitengewone reden zijn, om Fred nu nog te ontbieden...

— Dat zal wel... Maar ik heb verbod er over te spreken.

Vader en moeder keken hun zoon aan.

— Hebt ge iets gehad bij uw bezoeken, wat ruzie of zoo? vroeg mijnheer Morton aan Fred.

— Wel neen! Ik kan niet begrijpen, wat de sherif van me wil... Nu, ik zal eens gaan hooren... Plezierig, om nog zoo laat bij dat woest weer uit huis gehaald te worden!

— En kunt ge ons nu waarlijk niet vertellen, wat er aan de hand is, Elston? hernam de heer Morton.

— Neen, mijnheer!

— Ge weet het toch...

— Vraag liever niet verder. Ik moet mijn overste gehoorzamen, sprak de politiemann.

Fred was dadelijk klaar. Maud en Jane keken hem bezorgd aan. Hun broer was dikwijls driftig. Zou hij iemand een klap gegeven of erge scheldwoorden toegeschreeuwd hebben?

Fred ging met Elston heen. Door den wind konden ze op straat niet met elkaar spreken. Ze

hadden al moeite om voort te geraken.

Het venster van het politiebureel was nog verlicht, wat zelden op dit uur gebeurde. En er stonden waarlijk eenige dorpelingen bij het gebouw. Ze drumden samen achter een hoek, waar ze beschutting zochten tegen den wind.

— Er moet iets bijzonders gebeurd zijn. Maar wat heb ik er mee te maken? dacht Fred.

— Daar is Morton! hoorde hij iemand roepen.

— De constabel leidt hem op; zoo hoort het! schreeuwde een ander.

Fred werd nu wat ongerust. Wat had men tegen hem?

De kommissaris zat in het bureel.

— Goeden avond, mijnheer Green. Gewenscht me nog te spreken? zei Fred.

— Ja... Ga zitten.

De politiemann bleef tegen den muur staan, als moest hij een gevangene bewaken.

— Mijnheer Morton, hoe laat zijt gij thuis gekomen? vroeg de kommissaris.

— Even voor half tien...

— In uw rijtuigje?

— Ja...

— Langs waar?

— Langs den Doverschen weg...

— En hebt ge, ergens in de buurt van het Eikenbosch, niets buitengewoons ontmoet?

— Neen...

— Niets gehoord ook?

— De wind, die door de boomen bulderde... Wat is er dan toch?

— Denk eens goed na! Is er werkelijk niets bijzonders gebeurd?

— Wel neen! Meent ge dan dat ik lieg, mijnheer Green?

— Ik heb een onderzoek te doen...

— Mag ik dan eindelijk weten waarom ik hier geroepen word?

— En gij begrijpt het niet?

— Zou ik het u dan vragen?

— Wel, mijnheer Morton, ge wordt beschuldigd, dat ge een man overreden hebt...

— Ik!

Fred riep dit met de hoogste verbazing uit.

— Ja, gij, hernam de kommissaris. En ge zoudt dien man laten liggen hebben, terwijl ge snel weg reedt.

— Dan ware ik wel de grootste lafaard van de streek. Ieder kan een ongeluk krijgen... maar het slachtoffer aan zijn lot overlaten, is door en door gemeen. En wie beschuldigt mij?

— Dat zult ge dadelijk weten...

— In elk geval een valsche leugenaar! verzekerde Fred verontwaardigd.

— Dus ge ontkent, dat ge iemand aangereden hebt?

— Stellig...

— Misschien hebt ge het niet bemerkt...

— Ik kijk altijd goed uit... en mijn rijtuig voert een paar heldere lantaarns.

— Hebt ge geen hevigen schok gevoeld?

— Neen...

De kommissaris gaf Elston een wenk. Deze opende een zijdeur, en riep iemand. Een landbouwer trad binnen. Fred kende hem. De man heette Linson, en woonde bij het Eikenbosch. De kommissaris wees hem een stoel aan en zei:

— Linson, doe uw verhaal nog eens.

— Wel, mijnheer, ik kwam om kwart over negen van mijn zieke zuster en moest de Dover-sche baan oversteken. Ik trok me snel achteruit, want juist kwam er in vliegende vaart een rijtuig aan... Het was dat van Fred Morton... Het stormde voorbij. Even later hoorde ik een schreeuw. Ik dacht aan een ongeluk en ging zien. Het rijtuigje had gestopt, maar opeens reed het weer door. Ik vond op de plaats Joe Farner liggen... Hij was omver gereden en kreunde. Hij kon niet meer opstaan. Gelukkig was ik dicht bij huis. Ik haalde mijn twee zonen en we droegen Joe naar mijn hofstede. Toen we er aan kwamen was de arme man bewusteloos. Een wiel moet hem over de borst gereden zijn. Ik ben om den dokter gekomen en heb meteen u gewaarschuwd. Ge vroeg me hier te blijven. En wat ik u zeg is de zuivere waarheid. De dokter is naar ons toe.

Fred had geluisterd, zonder Linson te onderbreken, maar nu riep hij verontwaardigd uit:

— En gij durft beweren dat ik het ongeluk veroorzaakt heb?

— Ja, mijnheer Morton.

— Ge liegt!

— Dat laat ik me niet zeggen...

— Ja, ge liegt...

— Waarom zou ik u valsch beschuldigen? Ik ben een eerlijk man. Ik heb duidelijk uw rijtuig herkend...

— En gij waart rond dien tijd op den weg, mijnheer Fred. Ge hebt het zelf bekend, merkte de kommissaris op.

— Dàt loochen ik niet... Maar ik heb niemand aangereden...

— Misschien zonder het te merken...

— En Linson zegt, dat het rijtuig even gestopt heeft.

— Ja, dat is waar...

— Dus zag de voerman het ongeluk! En toen reed hij door. Maar God hoort me, ik ben onschuldig!

— En ik heb uw rijtuig duidelijk herkend. Ge rijdt trouwens altijd zoo woest, zei Linson.

— Ja, soms rijdt ik snel, maar vanavond was mijn paard zeer vermoeid en ben ik op een sukkeldrifje naar huis gekomen. Ge hebt een ander voertuig gezien.

— Neen, het uwe...
 — En hebt ge mij zelf ook herkend?
 — Daarvoor reedt ge te rap... Er is maar een zulk een grijs gerij en van dien vorm als het uwe op ons dorp. Ieder kent het.
 't Was inderdaad een geheel nieuwmodisch koetsje te Londen gemaakt.
 — Mijnheer Morton, ik raad u aan goed na te denken. Liegen zou uw geval verzwaren, sprak de kommissaris.
 — Ben ik dan een valsche kerel?
 — Ik heb u altijd voor een eerlijk jonkman gehouden, maar misschien wildet ge nu uw schuld verduiken, meenend, dat niemand u zou zien. Het is eenzaam op den weg 's avonds.
 — Dan ware ik een lafaard, een moordenaar zelfs! Iemand omver rijden... en hem hulpeloos laten liggen...
 — Linson is ook een eerlijk man.
 — Hij vergist zich.
 — Neen, ik ben niet mis! verklaarde de landbouwer. Toen ik uit een dreef kwam en de Doversche baan moest oversteken, en het gerij voorbij zag stormen, dacht ik nog: « Dat is Fred Morton weer. Die meent, dat de baan voor hem alleen is ».
 — Gij kunt denken wat ge wilt, en u heerlijk vergissen...

— Ik heb uw rijtuig herkend... En er is er maar een zoo op het dorp.

— Volkomen waar, stemde de kommissaris toe. Fred Morton, 't is dan toch wel toevallig, dat gij op dien tijd dien weg bereedt. Hebt gij een ander gerij bemerkt?

— Neen... Iemand kan voor of achter me geweest zijn...

Linson hield zijn beschuldiging staande, en Fred bleef hardnekkig ontkennen.

— Ge kunt naar huis gaan en nadenken. Morgen om negen uur verwacht ik u terug, zei de kommissaris. Ik moet nu naar Joe...

— Morgen zal ik hetzelfde zeggen als nu! verzekerde Fred.

Diep onder den indruk van de beschuldiging verliet hij het bureel. Buiten stonden de dorpeelingen nog, die blijkbaar reeds alles van het ongeluk wisten.

— Morton mag toch naar huis gaan. Dat vind ik onrechtvaardig! riep een uit de groep.

Fred wendde zich tot die mensen.

— Ik heb Joe niet omver gereden! schreeuwde hij.

— Baas Linson heeft u gezien! wedervoer de smid.

— Hij liegt!

— Linson is een eerlijk mensch. Gij rijdt altijd zoo wild. Er moest eens een ongeluk gebeu-

ren... we hebben het dikwijls voorspeld... En nu ligt de arme Joe daar! Uw plaats is in de gevangenis! tierde de smid.

— Ik heb met dat ongeluk niets te maken!

— Gij liet den armen Joe liggen... en dat is dubbel gemeen! snauwde een arbeider.

— Ge zijt een hoop kwaadsprekers! riep Fred, en nijdig stapte hij voort.

Hij begreep dat het een ellendige geschiedenis voor hem kon worden. Er was een vreeselijk ongeluk gebeurd. Wie zou dan schuldig zijn?

— Ik zal Joe toch niet aangereden hebben zonder het te merken, zei Fred bij zich zelf.

Joe kon een stoot van het wiel gekregen hebben. Plots greep hevige twijfel Fred aan. Hij zat soms in diepe gedachten bij gedurige tochten over de eenzame wegen, al had hij tot den kommissaris gezegd, dat hij steeds scherp uitkeek.

— Maar Linson zag dat het gerij even stil stond. Gestopt heb ik niet. Dus moet het een ander geweest zijn, redeneerde Fred, weer verlicht.

Zijn ouders en zusters schrokken geweldig, toen ze alles hoorden. En de vader vroeg nu ook:

— Kunt ge dien man niet aangereden hebben zonder het te weten?

Fred sprak over het stil houden van 't gerij.

— Ik ben onschuldig, zei hij op beslist toon.

— De kommissaris moest dadelijk met u naar de plaats van het ongeluk gegaan zijn, om te zien, of er sporen zijn, hernam mijnheer Morton.

— Zoo ver heb ik niet gedacht. Och, wat zou het helpen! De weg is van macadam... de wielen laten geen spoor na...

Er lag plots als een druk op het gezin. De ouders en zusters geloofden Fred, maar zou hij het ongeluk toch niet onbewust veroorzaakt hebben?

Fred sliep dien nacht bijna niet... Hij hoorde het gebulder van den wind; het leek soms of allerlei stemmen, hem nijdig toeschreeuwden, dat hij een misdadiger was.

III.

Om negen uur, den volgenden morgen, ging Fred Morton weer naar het politiebureau. De storm was bedaard en nu stond er een dichte menigte. Velen keken Fred nijdig aan. Slechts enkelen groetten.

De kommissaris was reeds aanwezig.

— Wel, mijnheer Morton, ge hebt nu lang kunnen nadenken, zei hij.

— Den heelen nacht lag ik over het geval te piekeren, maar ik verklaar even stellig als giste-

ren, dat ik onschuldig ben. Hoe is het nu met Joe?

— De arme man is vanmorgen vroeg gestorven.

— Vreeselijk!

Joe was een werkman, die een vrouw en twee kinderen naliet.

— Gisteravond, toen ik bij Joe kwam, was hij nog even bij kennis. En hij ook noemde uw naam, hernam de kommissaris.

Fred ontstelde geweldig.

— Gerij... Morton! zei hij duidelijk, toen ik hem vroeg, of hij wist wie hem overreden had. En loochent ge nu nog? vroeg de ambtenaar.

— Ja...

— Ik moet u dan aanhouden...

— Mij gevangen zetten?

— Ja... tot ge de waarheid spreekt.

Het hielp niet, of Fred protesteerde. Elston, de politiemann, leidde hem naar een hok, dat in den kerktoeren was.

De kommissaris ging dat schokkend nieuws aan de ouders meedeelen.

Fred zat somber achter de zware deur. Eenige ruwe dorpelingen jouwden hem uit. Een riep zeer luid: « Moordenaar! »

— Onrechtvaardig volk! dacht Fred. O, welk een dorp is me dat hier! Waarom vertrouwen zij mijn woord niet even goed als dat van Linson?

Om elf uur kwam een bewoner van een naburig dorp bij den kommissaris.

— Mijnheer, ik heb u een ernstige mededeeling te doen, zei hij. Ik heb een herberg te Elwy en gisteravond om tien uur hield er een gerij voor mijn huis stil. Koopman Weller van ons dorp stapte er uit. Hij wilde drank. Ik weigerde, hij had reeds te veel gedronken. Maar ik liet hem toch binnen. Hij woont nog wel een half uur verder en ik vreesde, dat hij in dat booze weer een ongeluk zou krijgen, vooral omdat hij een eind langs een beek moest rijden. Ik overhaalde hem bij ons te overnachten. Mijn knecht spande het paard uit. Koopman Weller zat een tijd te babbelen en hij vertelde me, dat hij een man overreden had...

— Waar? vroeg de kommissaris heftig.

— Het moet hier in de buurt op den Doverschen weg geweest zijn. Ik meende, dat Weller niet wist, wat hij uitkraamde en hielp hem te bed. Om negen uur vanochtend werd hij wakker. Hij was nuchter... en scheen zeer angstig... Ik sprak over dat ongeluk... Zijn herinnering was niet helder, maar hij vreesde dat er zoo iets gebeurd was. Hij meende dat hij gisteravond een schreeuw hoorde, toen stopte, en een man zag liggen, maar dan weer voort reed. Hij vroeg me, hier een onderzoek te doen.

— Welk rijtuig heeft die Weller?

— Pas een nieuw, grijs koetsje, zoo een als mijnheer Morton hier. Er zijn er nog weinig van dat model.

— Ja, dan is die kerel schuldig!

En de kommissaris vertelde, wat er geschied was.

— Toen ik hier aankwam, merkte ik aan de houding der menschen, dat er iets gebeurd moest zijn, zei de herbergier. Maar ik wilde niets vragen en begaf me rechtstreeks naar u.

— Dat is zeer verstandig. Ik moet Fred Morton dadelijk vrij laten. Is die Weller nog bij u?

— Ja... Hij wacht angstig op mij.

— Dronken op den weg rijden... ja, hij heeft een moord op het geweten. Ik rijd straks met u mee.

De kommissaris had ook het naburig dorp onder zijn gebied. Hij voelde spijt over zijn vergissing... en spoedde zich naar den toren.

— Mijnheer Fred, zei hij, nu weet ik dat gij onschuldig zijt...

Haastig rees de jonge man op. De kommissaris sprak over het bezoek van den herbergier uit Elwy.

— Die Weller heeft een rijtuigje dat geheel op het uwe lijkt. Van daar dat Linson zich zoo vergiste, vervolgde hij.

— Hij had dan toch niet zoo stellig mogen spreken!

De kommissaris bood Fred zijn verontschuldigen aan.

— Ge zijt natuurlijk vrij, voegde hij er bij.

Fred ging vlug naar huis. Veel dorpelingen keken hem verbaasd na, maar hij zei niets tot hen. Hij was verbitterd over het gejoel. Zijn ouders en zijn zusters zaten bedrukt in de kamer. Moeder had veel geschreid; vader kon niet werken.

— Daar is Fred! riep Maud, die door het raam haar broer zag naderen.

Ze vloog naar de deur.

— Hier ben ik terug, sprak Fred. Mijn onschuld is al vlug uitgekomen. Kom mee... ik zal alles vertellen...

— Fred! kreet mevrouw Morton.

— Vrij! zei de zoon. De dader is bekend...

En hij verhaalde de geschiedenis van Weller. Plots was de druk van het gezin weg genomen.

— O, zulk een ellendig dorp hier! De menschen kwamen aan den toren jouwen en schelden... Ik wou, dat ik voor altijd dit akelig nest kon verlaten, zei Fred.

— Ze zijn niet allen gelijk, sprak mijnheer Morton. We hebben al bezoek van veel vrienden

gehad, die niet konden gelooven dat ge schuldig waart.

— Zoo spraken ze in uw gezicht, maar achter uw rug zullen ze wel anders gebabbeld hebben...

— Toe, jongen, uw onschuld is bewezen... Laat ons dankbaar zijn! zei moeder.

— — — — —

De kommissaris reed naar Elwy en een uur later keerde hij met Weller terug, een man van rond de dertig, met een gelaat, dat opgezet was van het drinken. Gisteravond had hij in veel herbergen vertoefd. Kwart over negen was hij over den Doverschen weg gereden... En hij bekende, dat hij een man had gezien, die neerviel en een schreeuw gaf. Weller hield toen zijn paard in, maar hij was dadelijk weer door gereden, hopend, dat niemand hem zou bemerkt hebben.

De kommissaris verweet hem zijn lafheid.

— Ik was dronken, stamelde Weller, als kon dit een verontschuldiging zijn.

Tijdens het verhoor, bracht Linson op een wagen den doode naar het dorp... Weer troeften de menschen samen, om het gebeurde te bespreken.

— Fred Morton rijdt toch altijd woest en zal ook eens een ongeluk hebben, beweerde de smid.

Linson begaf zich naar de woning van Mor-

ton. Hij drukte zijn spijt uit over zijn vergissing.

— Let voortaan beter op uw woorden! bromde Fred, die de smadelijk behandeling niet kon verkroppen.

IV.

Weller kreeg een jaar gevangenisstraf, en moest een groote schadeloosstelling betalen aan de weduwe van Joe.

Fred bezocht weer de klanten, maar hij keek altijd norsch.

Sedert hij in den toren had gezeten en uitgejouwd was geworden, voelde hij nog een grootten afkeer voor het dorp en zijn bewoners.

— Ieder weet nu, dat ik nooit een ongeluk heb gehad, en toch kletsen ze nog over mijn snel rijden, zei hij eens. Ik zou zeker naast mijn paard moeten stappen...

Dikwijls voer hij uit over het ouderwetsch en kleingeestig volk. En was me dat hier zaken doen? Eindeloos babbelen over een zak graan... Onbenullige handel noemde hij het.

Fred wenschte nog sterker dan vroeger, om naar Amerika te vertrekken. Hij had het gevoel of hij door heel de gemeente onrechtvaardig behandeld was geworden.

Hij werkte zonder lust. En op een avond in Mei zei mijnheer Morton eindelijk:

— Wel, jongen, als ons Rower u te klein en te dom is, volg dan uw zin. Van mij moogt ge naar Amerika gaan... Probeer of gij er gelukkiger kunt worden.

Hij had er ernstig met zijn vrouw over gesproken, die eveneens toestemde, al was het onder zuchten en tranen. 't Zou haar hard vallen haar zoon te missen.

In Juni verliet Fred Morton zijn vaderland. Hij was nu vol hoop en moed... Zijn brave ouders gaven hem een flinke som mede, om in Amerika een zaak te beginnen...

Mijnheer Morton moest weer zelf reizen... Maud stond hem flink ter zijde, vergezelde hem, voerde het paard en bewees allerlei andere diensten. Ze was voor haar vader een krachtige steun.

Na een paar maanden schreef Fred, dat hij in een stadje op de Westelijke prairie een groote zaak had van meubels, landbouwwerktuigen, levensmiddelen, kortom alles, wat kolonisten, die ginds hoeven bouwden, konden gebruiken. Hij verdiende reeds veel geld en het zou nog beter gaan.

— Ja, handig is Fred wel, zei zijn vader. Maar hij woont daar toch eenzaam, ver van ons. Och, we mochten zijn geluk niet in den weg staan.

— Hij kan ons dorp toch niet vergeten, merkte Maud op. Hij begint al naar kennissen te vragen...

— Een mensch is meer aan zijn geboorteplaats en zijn land gehecht, dan hij zelf weet, beweerde mijnheer Morton. Dat zal Fred wel voelen... Zeker bestaan er hier verkeerde dingen, maar die vindt hij in Amerika nog meer... Het is nergens volmaakt op de wereld... Maar ik ben er niet tegen, dat men uitwijkt... Veel flinke landgenooten verblijven in Amerika, Kanada, Indië en elders... 't Spijt me alleen, dat Fred vertrokken is met een soort van haat tegen ons lief dorpje en niet wilde erkennen, dat er hier veel goeds is en we talrijke vrienden hebben. Hij was al te zeer verbitterd. De kommissaris en Linson hebben eerlijk hun ongelijk bekend... De smid is nu eenmaal een ruwe kerel. Zulke gasten zal Fred in Amerika ook wel ontmoeten...

Dagelijks sprak men over den afwezigen zoon en broeder.

V.

Eenige jaren waren voorbij gegaan.

Fred Morton stond voor zijn huis in een kleine stad, ver in het Westen van Amerika. Zijn woning en magazijnen waren van baksteen op-

getrokken. Dit was eigenlijk een uitzondering bij al de houten barakken en blokhuisen.

't Was Zomer nu en de zon brandde. Er stonden slechts schamele boompjes in deze nieuwe stad, en tuinen had men er bijna niet. De wouden waren ver weg, want de kolonisten hadden in wijde omgeving de bosschen gerooid en den bodem ontgonnen tot akkerland.

Fred dacht aan de prachtige dreven van Rower, zijn geboorteplaats. Hoe heerlijk kon men daar wandelen! Hij voelde heimwee naar de beek, en den vijver, waarin hij zoo dikwijls gebaad had. En ook naar de zee!

Fred kon niet lang mijmeren. Er kwamen weer klanten. Hij had wel veel knechten, doch moest elken dag bij zijn zaak zijn. In deze nieuwe stad woonden er allerlei menschen, eerlijke, maar ook veel oneerlijke, echte bedriegers, spelers en drinkers. Fred moest gedurig op zijn hoede zijn. Hij was al dikwijls bestolen geworden... Hij verdiende veel geld, doch had een hard leven... Hij verlangde zeer naar zijn ouders en zusters, maar zag geen kans, om eens naar Engeland over te steken. De tijd ontbrak daartoe. Hij dacht ook veel aan vrienden in Engeland. Hier schenen de menschen geen uurtje vrij te hebben, om elkaar te bezoeken. Ieder was als aangegrepen door de jacht naar geld... Men werkte van 's morgens vroeg tot 's avonds laat.

Fred voelde geen afkeer meer voor zijn dorp.

De klanten, die nu gekomen waren moesten hout hebben voor een schuur. Zij babbelden ook lang over den prijs, zooals de landbouwers te Rower het deden voor het graan.

Knechten kwamen met groote wagens, die geladen moesten worden.

Ja, Fred verdiende veel geld, maar in zijn hart was een groot verlangen naar het dorpje, dat hij met zulk een minachting had verlaten.

't Was twaalf uur. Een dienstbode riep hem, om te komen eten. In de goed bemeubelde kamer zat Agnes, de vrouw van Fred. Verleden jaar waren ze getrouwd. Agnes was ook een Engelsche, die met haar ouders mee kwam, toen ze zestien was... Ze kon ook zoo dikwijls over haar geboortedorp praten, en dan lag er weemoed in haar zachte oogen. In Engeland had ze familie en vriendinnen achter gelaten...

Agnes kloeg echter niet... Ze stond haar man flink ter zijde... Ze hield de boeken. Ieder moest hier hard werken. Zoo vervlogen de dagen, de weken, de maanden, de jaren...

's Winters zat men een heelen tijd als opgesloten. Dan lag de sneeuw soms voeten hoog en heerschte strenge koude... Maar de gezellige winterfeestjes van Engeland kende men in deze houten stad niet, al zette men er wel kerstboomen...

Kerstzangers, allerlei oude, goede gebruiken, dat noemde men hier versleten gewoonten die niet pasten bij het moderne leven. In New-York en andere groote steden was het wel anders, maar men woonde ver van daar...

Zoo gingen de jaren voorbij.

VI.

Maud Morton stond met een rijtuig aan het station van de naburige stad. Ze was nu een getrouwde vrouw van vier en twintig jaar. Haar man had de zaken van haar vader overgenomen. De ouders woonden stil te Rower. Jane was gehuwd met den jongen dokter van het dorp... De gezinnen leefden gelukkig en gezellig bij elkaar.

En vandaag kwam Fred met zijn vrouw en vier kinderen uit Amerika terug. Hij zou zich weer in het eigen land vestigen.

Tien jaren waren sedert zijn vertrek verlopen...

De trein stoomde binnen ...Maud had al een pakjesdrager aangesproken, om de valiezen en koffers naar de koets te brengen...

Het was een schoone winterdag kort voor Kerstmis...

Maud wachtte op het perron. En eensklaps zag ze Fred. Hij was dikker geworden, ook wat

ronder van gezicht, maar overigens weinig veranderd.

Broer en zuster vielen in elkaars armen. Maar dan moest Fred Agnes en de kinderen helpen, drie jongens en een meisje, twee, vier, vijf en zeven jaar... Maud vond het wat vreemd, die nog onbekenden te omhelzen, doch sprak hartelijke woorden.

— Vader en moeder verlangen zoo naar u allen! zei ze ontroerd.

De drager bracht de valiezen in de koets. De zwaarder koffers zouden door een voerman gehaald worden...

Fred zette zich naast Maud op den bok; vrouw en kinderen zaten binnen.

— O, wat ben ik blij, terug te zijn, sprak Fred. Ik heb het goed gehad in Amerika, maar het is hier toch een heel ander leven. Wat oordeelde ik dom over ons dorp en de menschen!

Met vreugde zag hij de streek terug; en de tranen schoten hem in de oogen, toen hij zijn dorpje binnen reed...

Mijnheer en mevrouw Morton zaten voor het raam. Ook Jane, haar man en kinderen, en de echtgenoot en het dochttertje van Maud, waren in de ouderlijke woning.

Het rijtuig hield stil.

— Fred, mijn jongen toch! snikte moeder, die

al in de gang stond. God zij gedankt, dat ik u mag terug zien...

Het was een aangrijpende begroeting, ook van vader en Jane. En dan de kennismaking met Agnes en de vier kleine Amerikanen, die wat schuw naar die vreemde menschen keken, doch al dadelijk vertroeteld werden.

Blijde zat men bij elkaar in de oude, gezellige kamer, waar de haard zoo vroolijk snorde. En wat had men veel te vertellen...

Fred was een rijk man geworden, maar hij verlangde naar den eenvoud van zijn dorp.

't Was twee dagen vóór Kerstmis. De klokken luidden. En uit de kerk kwamen de weesmeisjes van het distrikt. Ze daalden de steenen treden af en zongen een kerstlied.

Fred en Agnes stonden voor het raam. Beiden waren ontroerd door het liefelijk schouwspel.

— O, dat hebben we in jaren niet meer gezien en gehoord, zei Fred. Die goede, heerlijke oude gebruiken! Wat konden we er in Amerika naar verlangen! En vroeger telde ik ze niet... Ik vond hier alles ouderwetsch en kleingeestig.

De meisjes zongen voor de deuren en zamel- den geld in voor de armen der streek. Fred gaf een groote som... Hij voelde zich zoo gelukkig.

Hij bezocht vroegere kennissen. Maar hij deed meer. Hij liet steenkolen brengen naar eenige

arme lieden. Hij wilde niet, dat er koude geleden werd.

Fred bedacht zieken, die een milde aalmoes goed konden gebruiken. De man van Jane, de dokter, wees die aan.

Fred voelde behoefte om liefdadig te zijn en zijn genegenheid te toonen voor het dorp dat hij tien jaar geleden in verbittering verlaten had. Het was of hij dit goed wilde maken.

Op Kerstdag zong hij uit volle hart de oude liederen mee in de kerk. En hij wenschte ook den grimmigen smid een gelukkig Kerstfeest, en bezocht Linson, den kommissaris en den politie-man.

Agnes voelde zich gauw thuis bij haar schoon-ouders. En de Amerikaansche kinderen speelden lustig met hun neefjes en nichtjes... Met stralende oogen keken ze naar den kerstboom in het weeshuis, waar ze uitgenoodigd waren.

— Ik heb het tien jaar geleden wel gezegd, dat een mensch zijn geboortedorp niet zoo licht kan vergeten, sprak sprak mijnheer Morton op een avond tot zijn vrouw.

— En ik ben zoo blijde, dat het geld geen meester is geworden over onzen jongen. Fred is rijk, maar hij heeft veel voor een ander over.

— Ja, en daar dank ik God voor.

Fred Morton wandelde in den eersten tijd

veel. Of hij reed met den man van Maud mee en zag de klanten van tien jaar geleden terug.

Hij hoorde, dat koopman Weller, die Joe's dood veroorzaakt had, na zijn gevangenschap, niet meer dronk. Hij was echter naar een andere streek verhuisd.

Fred was nog te jong om te rentenieren. Eenige weken na zijn terugkeer sloot hij een akkoord met den man van Maud. Hij stak geld in diens zaak en werd deelgenoot. Zoo konden ze den handel zeer uitbreiden.

Fred had een nette villa gekocht, even buiten het dorp. Daar woonde hij. Overdag werkte hij op het kantoor, maar het was niet meer de rustelooze jacht als in Amerika. Hij leidde een kalmer leven.

De ouders van Agnes waren gestorven. Eigenlijk bond de echtgenooten niets meer aan Amerika. Ze schreven toch geregeld aan enkele kennissen...

— Er zijn er velen die liever in Amerika blijven, maar mijn vrouw en ik verkiezen ons geboorteland, zei Fred Morton, als hij wel eens over landverhuizing sprak.

Hij deed zijn best om zijn kinderen tevredenheid te leeren...

EINDE.